

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **MARKSIMON s.r.o.**, IČ 26780003, se sídlem Na Větrově 199/46, Praha 4, zast. JUDr. Tomášem Jírou, advokátem, se sídlem Vinohradská 3330/220a, Praha 10, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2019, č. j. 37049/19/5300-22444-702525, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 9. 2022, č. j. 3 Af 53/2019-69,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Finanční úřad pro hlavní město Prahu dodatečným platebním výměrem ze dne 20. 6. 2018, č. j. 5394027/18/2010-52524-110425, doměřil žalobkyni daň z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2015 ve výši 561.543 Kč a současně jí stanovil povinnost uhradit penále ve výši 112.308 Kč. Učinil tak na základě výsledků provedené daňové kontroly, kdy bylo shledáno, že žalobkyně neprokázala oprávněnost nároku na odpočet daně uplatněného ze zdanitelných plnění přijatých od společností A-Z Expert, s.r.o. (dále jen „společnost A-Z Expert“) a AVATOM Praha s.r.o. (dále jen „společnost AVATOM“) podle § 72 zákona č. 235/2004, o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném do 30. 6. 2017.

[2] Odvolání podané proti dodatečnému platebnímu výměru žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 9. 2019, č. j. 37049/19/5300-22444-702525, zamítl a toto prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

[3] Žalobu podanou proti rozhodnutí žalovaného Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 20. 9. 2022, č. j. 3 Af 53/2019-69, zamítl.

[4] V odůvodnění rozsudku městský soud nejprve shrnul podání účastníků, přičemž připomněl, že předmětem prověřovaných plnění přijatých žalobkyní od společnosti A-Z Expert byla elektro-revize vitrín, kompletace mezipřepážkových stojanů, servisní a instalační práce, kompletace vitrín a instalace reklamních materiálů na čerpacích stanicích Shell. Předmětem prověřovaných plnění přijatých žalobkyní od společnosti AVATOM byly servisní práce na akcích „Česká spořitelna“ a „Rádio Wave“. Následně se městský soud zabýval jednotlivými žalobními námitkami.

[5] Městský soud neshledal důvodnou žalobní námitku o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Shledal totiž, že rozhodnutí o odvolání stejně jako dodatečný platební výměr splňují podmínky přezkoumatelnosti, neboť z jejich odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu orgány finanční správy vycházely, jak vyhodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti i jak je následně právně posoudily.

[6] Městský soud nepřisvědčil ani žalobní námitce týkající se rozporu skutkového stavu se spisovým materiálem. K tomu nejprve s odkazem na příslušnou právní úpravu a judikaturu vysvětlil rozdělení důkazního břemene v daňovém řízení mezi daňový subjekt a správce daně. Následně zrekapituloval podstatné skutečnosti z daňového řízení, kde uvedl, že žalobkyně k plněním přijatým od obou dodavatelů předložila listiny označené jako smlouva o dílo -objednávka a doklady o úhradách. Z těchto důkazních prostředků nemohl správce daně ověřit, že žalobkyně skutečně prováděla tvrzené práce na uvedených místech ve spolupráci s deklarovаныmi dodavateli. Důkazní prostředky předložené na CD v podobě dalších listin a fotografií pak svědčí pouze o dodavatelských vztazích žalobkyně k jejím odběratelům, avšak ani z nich nebylo možné ověřit provedení tvrzených prací v deklarovанém rozsahu deklarovаныmi dodavateli. Stejně tak ani svědecké výpovědi provedené v daňovém řízení nepotvrdily pravdivost tvrzení žalobkyně. Naopak výpověď svědka Ivana Honzíka (bývalý jednatel společnosti AVATOM) potvrdila úvahu správce daně o neuskutečnění kontrolovaných plnění. Provedené důkazní prostředky tak nevyvrátily pochybnosti orgánů finanční správy, přičemž je lze považovat za adekvátní podklad pro závěry přijaté v jejich rozhodnutích.

[7] Městský soud nepřisvědčil ani úvaze žalobkyně, podle níž není náhodou, že oba dodavatelé nejdříve předmětná plnění v daňových tvrzeních vykážali a po vybrání obdržených finančních prostředků anulovali. Rovněž nepřisvědčil tvrzení, že žalobkyni bylo vytýkáno neprověřování dodavatelů z hlediska dostatku pracovníků a dodržování právních předpisů. Městský soud následně neshledal důvodnými ani další dílčí námitky vznesené žalobkyní a poté konstatoval, že správcem daně zjištěný skutkový stav je v souladu se spisovým materiálem.

[8] Dále se městský soud zabýval neprovedenými důkazními prostředky, jež žalobkyně navrhovala v daňovém řízení. Konkrétně navrhovala vyslechnout jako svědky Tomáše Vaňka (bývalý jednatel společnosti AVATOM), Karla Straku a Adama Procházku (bývalí jednatelé společnosti A-Z Expert), neboť to považovala za stěžejní pro prokázání svých tvrzení. Městský soud k tomu s ohledem na obsah spisu uvedl, že správce daně o výslech

pokračování

všech navržených svědků usiloval. Výslech svědka Tomáše Vaňka nebyl proveden z důvodu jeho nepříznivého zdravotního stavu, přičemž městský soud neshledal, že se jednalo o jediný stěžejní důkazní prostředek, jímž mohla stěžovatelka prokázat plnění přijatá od společnosti AVATOM. Správce daně k nim shromáždil dostatek důkazů, na základě nichž dospěl k závěru o neunesení důkazního břemene žalobkyní. Nelze předpokládat, že za situace, kdy na základě předložených listin a výpovědí jiných svědků, včetně jednoho z bývalých jednatelů společnosti AVATOM, nebylo možné učinit závěr o prokázání přijetí kontrolovaných plnění, výpovědí druhého z jednatelů prokáže žalobkyně všechny skutečnosti týkající se rozsahu a předmětu plnění od daného dodavatele. To platí navíc za situace, kdy předložené objednávky jsou nekonkrétní, bez časových údajů a bez předávacích protokolů. Městský soud proto shledal provedení výslechu svědka Tomáše Vaňka nadbytečným. Nebylo tak na místě činit další šetření ohledně tohoto svědka, jak žalobkyně namítala.

[9] Výslechy svědků Karla Straky a Adama Procházky nebyly provedeny ani přes snahu o jejich předvedení, a to z důvodu jejich neznámého pobytu. Ani v jejich případě městský soud neshledal, že představují jediné možné důkazní prostředky, jimiž mohla žalobkyně prokázat plnění přijatá od společnosti A-Z Expert. Správce daně neprovedení výslechů těchto svědků řádně zdůvodnil a dal žalobkyni možnost prokázat svá tvrzení jinými důkazními prostředky. Tím, že žádné další důkazní prostředky žalobkyně nenavrhl, ačkoliv znala vyhodnocení všech dosud provedených, se sama vědomě vystavila riziku v podobě neunesení důkazního břemene. Městský soud proto i námitku o neprovedení navrhovaných svědeckých výslechů shledal nedůvodnou.

[10] Závěrem městský soud shrnul, že orgány finanční správy zjistily skutkový stav v dostatečném rozsahu a poté jej i správně vyhodnotily. Žalobkyně neunesla důkazní břemeno, když nevyvrátila pochybnosti správce daně a spolehlivě neprokázala předmět a rozsah deklarovaných plnění.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[11] Proti uvedenému rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) blanketní kasační stížnost. V jejím doplnění učiněném v měsíční lhůtě stanovené ve výzvě soudu uvedla, že napadený rozsudek považuje za nepřezkoumatelný, neboť v něm městský soud neuvedl žádné skutečné vlastní posouzení žalobní argumentace a omezil se jen na prostý a blíže nezdůvodněný souhlas se závěry žalovaného. Stěžovatelka je přesvědčena, že v podané žalobě vznesla relevantní a projednatelné námitky, na které však městský soud odpovídajícím způsobem nereagoval, a proto zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

[12] Dále stěžovatelka namítla, že na ni nebylo v daňovém řízení přeneseno důkazní břemeno, jelikož správce daně neprokázal důvodné pochybnosti o jí dokládaných tvrzeních. Stěžovatelka vše dostatečně doložila, a proto nebyl důvod, aby správci daně vznikly jakékoli pochybnosti a aby došlo k přenesení důkazního břemene zpět na stěžovatelku. Ta zdůrazňuje, že skutečnosti týkající se jejích dodavatelů jí nelze klást k tíži a ani nelze kvůli nim na ni přenést zpět důkazní břemeno, když to své primární unesla. Skutečnosti, že dodavatelé stěžovatelky nakonec prověřovaná plnění nepřiznali, resp. v dodatečných daňových přiznáních anulovali, že nedisponovali dostatečným množstvím zaměstnanců a ani

jiné skutečnosti včetně pohybů na jejich bankovních účtech tedy stěžovatelka nepovažuje za dostatečné k přenesení důkazního břemene. Navíc na rozdíl od orgánů finanční správy nepokládá za náhodu, že oba její dodavatelé kontrolovaná plnění nejdříve v daňových příznáních uvedli a pak ve stejnou dobu pro mylné zaúčtování anulovali. Stěžovatelka je tedy názoru, že orgány finanční správy nepostupovaly při hodnocení důkazů správně.

[13] Stěžovatelka také nesouhlasí s neprovedením výslechů navrhovaných svědků v daňovém řízení. Správce daně neudělal dost pro to, aby k výslechům došlo. Měl více usilovat o vyhledání předmětných svědků, aby získal jejich výpovědi a aby byl zjištěn skutkový stav co nejuplněji, neboť k tomu má prostředky. Stěžovatelka naproti tomu splnila své povinnosti plynoucí z § 92 odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v účinném znění (dále jen „daňový řád“). Pokud správce daně nebyl schopen navrhované svědky vyslechnout, mělo to být bráno ve prospěch stěžovatelky a mělo být shledáno, že unesla důkazní břemeno.

[14] Stěžovatelka rovněž namítla, že po ni nelze spravedlivě požadovat, aby si při své činnosti pro svá plnění zajišťovala důkazní prostředky tak, aby vždy vyhověla budoucím požadavkům správce daně. Opak považuje za přepjatý formalismus. Je přesvědčena, že předložila dostatek důkazních prostředků k prokázání kontrolovaných plnění.

[15] Z těchto důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil nadepsaný rozsudek městského soudu.

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje s posouzením věci městským soudem. Má za to, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť se městský soud řádně zabýval všemi žalobními námitkami.

[17] K namítanému nepřenesení důkazního břemene zpět na stěžovatelku žalovaný uvedl, že v průběhu daňového řízení byly vydány čtyři výzvy k prokázání skutečností podle § 92 odst. 4 daňového řádu, ve kterých správce daně označil konkrétní skutečnosti, na základě kterých přetrvávají jeho pochybnosti o plněních dokládaných stěžovatelkou. Tím došlo k přenesení důkazního břemene zpět na stěžovatelku.

[18] Za nedůvodnou považuje žalovaný i námitku týkající se nevyslechnutí navrhovaných svědků. Správce daně totiž vyvinul dostatečnou snahu k získání svědeckých výpovědí. Vzhledem k tomu, že se to nepodařilo, tak bylo na žalobkyni, aby jinými důkazními prostředky prokázala svá tvrzení. Ta však dostatečné důkazní prostředky nepředložila a neprokázala uplatňovaný nárok na odpočet daně.

[19] K námitce ohledně přepjatého formalismu žalovaný uvedl, že v průběhu daňového řízení nebyly na stěžovatelku za účelem prokázání jejích tvrzení kladeny nikterak přemrštěné požadavky.

[20] S ohledem na uvedené skutečnosti žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

pokračování

[21] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v účinném znění (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Stěžovatelka uplatněné důvody kasační stížnosti podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[22] Podle písm. a) zmíněného ustanovení *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*. Podle písm. b) téhož ustanovení *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytyčanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost*. Podle písm. d) téhož ustanovení *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*.

[23] Nejvyšší správní soud na úvod připomíná, že obsah stížnostních bodů a kvalita jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54).

[24] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval uplatněnou námitkou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, neboť platí, že teprve dospěje-li k závěru, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, může se zabývat dalšími stížnostními námitkami (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004-105, č. 617/2005 Sb. NSS). Podle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje především takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky, dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené, dále rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by z rozhodnutí nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, či ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS).

[25] Stěžovatelka má za to, že městský soud na její žalobní námitky dostatečně nereagoval, neboť nepřednesl žádné vlastní posouzení žalobní argumentace a omezil se na prostý a blíže nezdůvodněný souhlas se závěry žalovaného. S tímto nemůže Nejvyšší správní soud souhlasit. Městský soud v napadeném rozsudku nejdříve jednotlivé žalobní body shrnul a poté se jim jednotlivě věnoval, přičemž v závěru příslušné pasáže ke každému uvedl své

hodnocení. Neomezil se pouze na prostý souhlas se závěry žalovaného, jak tvrdí stěžovatelka, nýbrž vždy srozumitelně vysvětlil, proč se neztotožňuje s žalobní argumentací a naopak souhlasí s hodnocením žalovaného. Nejvyšší správní soud připomíná, že přezkoumatelnost rozhodnutí není závislá na subjektivní představě účastníka o tom, jak podrobně by mělo být odůvodněno. Jedná se totiž o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014-85). Stejně tak nesouhlas účastníka s právním názorem soudu nezakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí, ve kterém je tento názor obsažen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2019, č. j. 1 Afs 184/2019-38). Nejvyšší správní soud shledal, že městský soud reagoval na žalobní námítky přiměřeně. Napadený rozsudek považuje za srozumitelný a opřený o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrocích.

[26] Za této situace se mohl Nejvyšší správní soud zabývat zákonností napadeného rozsudku. Při posuzování kasačních námitek týkajících se dokazování, resp. (ne)přenesení důkazního břemene a nevyslechnutí navržených svědků v daňovém řízení však shledal, že příslušná kasační argumentace nikterak nereaguje na vypořádání věci městským soudem, přičemž je až na zanedbatelné výjimky totožná s argumentací uplatněnou v žalobě. Přitom podle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti rozhodnutí krajského (městského) soudu a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73). Jinými slovy, „[u]vedení konkrétních stížných námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). Neobsahuje-li kasační stížnost argumentaci brojící proti závěrům krajského soudu, je nutno na ni nahlížet jako na nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se mívá s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2017, č. j. 3 As 123/2016-40).

[27] Jak vysvětlil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, „[p]okud soud postupoval procesně bezvadně a zamítl žalobu řádně zdůvodněným rozsudkem [...] může se žalobce pokusit prosadit své argumenty ještě jednou za pomoci kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) nebo b) s. ř. s. Je logické, že zde obsažená argumentace nebude z povahy věci nijak novátorská - ostatně v kasačním řízení nelze v zásadě řešit jiné otázky, než které byly předmětem řízení už u krajského soudu (srov. § 104 odst. 4 a § 109 odst. 5 s. ř. s.). I když však žalovaný a krajský soud dospěli ke stejnému závěru, nepředpokládá se, že žalobce jen vezme text žaloby, v níž případně zamění slovo 'žalobce' za slovo 'stěžovatel', a zašle jej Nejvyššímu správnímu soudu pod novým názvem 'kasační stížnost'. V kasačním řízení je stanoveno povinné zastoupení advokátem především proto, aby kasační stížnosti byly sepsány právním profesionálem a byly argumentačně na úrovni. [...] Vždy [...] musí být z textu kasační stížnosti patrná alespoň nějaká snaha o to, reagovat na konkrétní závěry krajského soudu, zdůraznit přílehlavou judikaturu a přesvědčivě prezentovat ty žalobní argumenty, které žalobce pokládá za nejpádňější. V každém případě musí být z kasační stížnosti patrné alespoň to, že advokát napadený rozsudek četl.“

pokračování

[28] Ve světle výše uvedeného nemohl Nejvyšší správní soud přehlédnout, že nynější kasační stížnost je z velké části (zahrnující i námitky týkající se dokazování) pouze zkopírovanou žalobou. S touto částí kasační stížnosti se proto Nejvyšší správní soud nemohl vůbec zabývat pro její nepřipustnost, neboť směřuje *de facto* pouze proti závěrům žalovaného a správce daně. Připomíná tedy jen, jak již výše uvedl, že městský soud se se všemi žalobními námitkami vypořádal zcela dostatečně, srozumitelně a své závěry k nim řádně a přesvědčivě zdůvodnil.

[29] Oproti žalobě stěžovatelka v kasační stížnosti uplatnila námitku týkající se přepjatého formalismu při dokazování, resp. kvality a množství důkazních prostředků, jež si má podnikající osoba během své činnosti obstarávat pro možné budoucí požadavky orgánů finanční správy. Tu Nejvyšší správní soud posoudil jako přípustné rozšíření dříve uplatněného žalobního bodu.

[30] Pravidla dokazování, resp. rozložení a přenášení důkazního břemene v daňovém řízení vysvětlil podrobně již v napadeném rozsudku městský soud (odstavce 32. až 36.) a Nejvyšší správní soud jejich opakování zde považuje za nadbytečné. Zdůrazňuje proto jen, že existence formálně bezvadných účetních dokladů sama o sobě zpravidla neprokazuje, že se operace, která je jejich předmětem, opravdu uskutečnila (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 12. 2008, č. j. 8 Afs 54/2008-68). Pokud správce daně přenesl na daňový subjekt zpět důkazní břemeno, musí ten svá tvrzení prokázat jinými důkazními prostředky. Podle ustálené judikatury platí, že *„každý subjekt vstupující do obchodních vztahů musí zachovávat náležitou míru obezřetnosti v daném případě především vzhledem k povaze poskytovaných služeb a zajišťovat si potřebné podklady pro splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet daně. V zájmu daňového subjektu tedy je, aby nad rámec svých běžných obchodních potřeb shromáždil důkazy, které mohou prokázat, že k uskutečnění předmětné služby skutečně došlo, neboť důkazní břemeno ohledně faktické realizace služeb je na jeho straně“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2007, č. j. 2 Afs 177/2006-61).

[31] Vzhledem k uvedenému lze se stěžovatelkou obecně souhlasit, že správce daně musí při hodnocení předloženého množství a kvality důkazních prostředků brát ohled na povahu podnikatelské činnosti, jíž se dotčený daňový subjekt zabývá. V případě stěžovatelky, která v předmětném daňovém přiznání uvedla jako svou hlavní ekonomickou činnost reklamní činnost, však Nejvyšší správní soud neshledal, že by po ní byly ze strany orgánů finanční správy vyžadovány neadekvátní důkazní prostředky. O přepjatém formalismu zde nemůže být řeč. Stejně tak Nejvyšší správní soud neshledává, že by stěžovatelkou předložené důkazní prostředky prokazovaly pravdivost jejího tvrzení. Naopak se ztotožňuje s městským soudem, že z předložených daňových dokladů ani ve spojení se smlouvami o dílo a doklady o úhradách nemohly orgány finanční správy ověřit, že stěžovatelka skutečně přijala tvrzená plnění v deklarovaném rozsahu od deklarovaných dodavatelů. To stejné platí o obsahu předloženého CD a výpovědích vyslechnutých svědků. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že stěžovatelka v daňovém řízení neunesla své důkazní břemeno, tj. neprokázala oprávněnost uplatněného nároku na odpočet daně a orgány finanční správy při dokazování postupovaly správně. Uvedená kasační námitka proto byla shledána nedůvodnou.

[32] Lze tedy shrnout, že závěry uvedené v napadeném rozsudku jsou přezkoumatelné, přičemž městský soud při jejich přijímání vycházel z náležitě zjištěného skutkového stavu

věci. Část kasační argumentace směřující proti zákonnosti napadeného rozsudku shledal Nejvyšší správní soud nepřipustnou a ve zbylé části nedůvodnou. Důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. proto nebyly naplněny.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch a žalovanému v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. září 2023

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu